

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۳۱ مرداد ۱۴۰۲

خطبه‌ی ولادت امام موسی کاظم (ع)

حمد و سپاس خداوند عظیم، حلیم، غفار و ستار را سزاست. خداوندی که بین انسان و قلبش حائل است و از رگ گردن به او نزدیک‌تر. از خیانت چشمان و آنچه در سینه‌ها پنهان است با خبر و به رازهای نهان آگاه است. اوست آفریننده‌ی هستی و برپا کننده‌ی قیامت و پدید آورنده‌ی جان‌ها پس از نیستی. نیست معبودی غیر او، پاک و منزّه است خداوند کریم و رحمان.

درود و صلوات خداوند بر پیام آورنده‌ی رحمت، رسول امجد، نبی مکرم، ابوالقاسم محمد (ص) و بر خاندان مطهر و گرامی‌اش.

و سلام، سلام نام با برکتی است که پروردگار عالم فرمود: آنگاه که به فرمان من احسانی پیش رو قرار گیرد و ضربان‌های حیات آغاز شود، فرشتگان به خفتگان در زمان مژده دهند: ای منتظران حق، برخیزید تا مهمان وعده‌ای شوید که به آمدنش یقین داشتید؛ اکنون خاک از جان بشوید تا ندای جانتان را که فرمود: ﴿سَلَامٌ قَوْلٌ مِنْ رَبِّ رَحِیْمٍ﴾ را در گوش جانتان بشنوید و لبیک گویان بروید تا جانی را که غربتش زمان را به فغان می‌آورد را به سرمنزل عشق برسانید.

بله چه زیبا و لطیف است احساس و نوازش خدای مهربان در مورد بندگان عاشق خود همان‌هایی که در عطش وصالش سوختند و تنها با فدا کردن هستی و جان خود به آرامش رسیدند، که ما در این شب به میلاد عاشقی قلبمان می‌تپد که با ذکر و دعا و سرودهای عاشقانه‌اش، مخوف‌ترین سیاه چال را به گلستانی با طراوت تبدیل نمود که هر گلش نشانه‌ی سوز دلش بود و ایشان هفتمین نور امامت و ولایت، عبد صالح، عالم و کاظم، باب الحوائج، امام موسی بن جعفر (ع) بودند.

حضرت در هفتم صفر سال ۱۲۸ هجری قمری متولد شدند. مدت امامت آن بزرگوار سی و چهار سال بود و در این مدت غالباً یا زندان یا در تبعید به سر بردند، ولی با وجود این در میان مردم نفوذ کامل داشتند و همیشه در حال مبارزه بودند.

امام موسی کاظم (ع) وصی اوصیاء و پیشوای شیعه و محل بروز صفات خداوند متعال و وارث حکمت‌ها و علم‌های پدران‌شان بودند. هارون‌الرشید لعنت الله علیه خیلی آرزو داشت تا با اذیت و آزار و تبعید و زندان، ایشان را وادار به تسلیم کند ولی این آرزو را به گور برد.

یکی از مناجات‌های مشهور آن حضرت در زندان این بود که می‌فرمودند: خدایا جای خلوتی را برای عبادت می‌خواستم، شکر تو را که به من عنایت فرمودی.

بله چه غافل و نادان‌اند دشمنان اهل‌بیت، به خیال جاهل خود فکر می‌کنند که خورشید امامت را در حصار یا سیاه چال زندانی کنند و مانع تجلی نورش که نشئت گرفته از نور خداوندی است شوند درحالی‌که فقط خود را از رحمت الهی دور می‌کنند چون خیانت به عترت که مزد رسول خداست کفر و دوری از خدا را به همراه دارد.

چه زیباست فرموده‌ی مادر هستی سرور عالمیان حضرت زهرا (س) که فرمودند: عترت را که امانت پروردگارتان است حفظ کنید از شداید نفس اماره که سلاحش یکتا پرستی است و منطقتش، توحید بدون واسطه است، درحالی‌که آن جانِ علیل، به زمین افتاده و نیازمند دستی پر توان است تا برخیزد و به پاهایش تکیه کند؛ با توجهات آن دست، به نیرو برسد و بتواند به امر پروردگارش عمل کند و اگر همان جان، به زمین افتاد و برای نجات، پروردگار را خواند همان خواهد شد که خداوند در قرآن کریم فرموده: ﴿چون به آدمی گزندی رسد چه بر پهلو خفته باشد چه نشسته یا ایستاده، ما را به دعا می‌خواند و چون آن گزند را از او دور سازیم چنان می‌گذرد که گویی ما را برای دفع آن گزندی که به او رسیده بود هرگز نخوانده است. اعمال اسراف‌کاران این چنین در نظرشان آراسته شده است.﴾

پس خطا در معرفت است که جانِ مضطر پس از نجات، پروردگار را فراموش می‌کند.

عترت آینه‌ای است که در خودش هزاران چهره از اعمال بندگان خدا را به ودیعه دارد؛ چهره‌های بیماری که سلامتی‌شان جز در اطاعت رسولشان درمان نمی‌شود، چون خاندان نبوت امانت‌داران گذشتگان و پیشوای آیندگان هستند؛ امانت پیامبران و پیروانشان را در صندوقچه‌ی جان انباشتند تا برای آیندگان گنجینه‌ای باشد که هرگز پایان نیابد؛ اکنون جان‌های مشتاق، خریداران این گوهر گران‌بهایند.

خواهران و برادران در این شب بزرگ در این کوی عشق ما نیز دور هم جمع شده‌ایم که جزء خریداران این گوهر باشیم و به ریسمان الهی که همان حبل‌المتین، وجود مقدس مولا و سرورمان امام زمان (عج) است چنگ بزنیم تا دینمان و توحیدمان محکم و استوار گردد و با دستان نیرومند امامان خداوند را عاشقانه بستاییم.

حال دست به دعا بر می‌داریم:

بار الها ما را جزء کسانی قرار بده که به وصیت پیامبر گرامی‌ات در حفظ امانت‌ش قرآن و عترت کوشا هستیم.

بار الها در ظهور منجی عالم بشریت و برطرف کننده‌ی کج‌روی‌ها امام عصر و زمان اب‌الصالح المهدی (عج) تعجیل بفرما.

اللهم عجل لولیک الفرج